

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Ak! hvor forandret!

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Udvalgte værker", i Blicher, Steen Steensen: *Udvalgte værker*, Gyldendal, 1982-83, s. 233. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blich04-shoot-idm140011518477136/facsimile.pdf> (tilgået 25. juni 2021)

Anvendt udgave: Udvalgte værker

*Ak! hvor forandret!*

*Tyve Aar derefter.*

Ved Enden af denne min Fortælling vil jeg nu henvisse til Begyndelsen, hvor jeg sagde: at jeg efter min Københavns Rejse gjorde en Udflugt til *Venysse!*; her leveres Resultatet af Samme.

Paa min gamle Norbagge skred jeg fra Sundbye henad mod Skuepladsen for hine min Ungdoms mærkelige Eventyr. Mine Been vare endnu ikke blevene kortere, og derfor kunde jeg i de dybe Hjulspor med Støvlenæserne mageligt skumme Duggen af Græsset og stundom understøtte Hestens vaklende Gang. Halvt ridende, halvt spadserende naaede jeg saaledes ved Middagstider det gamle *Tyreholm*, den dejlige *Maren Lammestrups* Fødegaard. – Jeg reed over den Eng, paa hvilken fordem hiin mærkværdige Bataille forefaldt. Høestakkerne stode der endnu, som dengang, men de skønne Amazoner vare borte: „Die hübschen Mädchen die bleiben fern – o Traum der Jugend, o goldener Stern!” Jeg spurgte en Karl, som gik og arbejdede: om Hr. *Lammestrup* endnu boede paa Gaarden? „Nej” svarede han „han er død for mange Aar siden; her boer nu *Peter Madsen*.” Jeg vilde ogsaa have spurgt efter min gamle *Maren*; men skjøndt – om jeg husker ret – een og tyve andre Pigebilleder siden hiin gyldne Tid havde fordunklet hedes, gad jeg dog nødig høre, at ogsaa hun maaskee kunde være død og borte. Jeg reed videre, og kastede i Forbifarten et alvorligt Blik til det Huus, som hendes Nærværelse engang forskjønnede.

Jeg nærmede mig *Svirumgaard*. Den sivkrandste Sø laae foran mig. Mit øje ledte om Bækken, den forpstedede Bæk, der opslugte en af mine skønneste Forhaabninger. See! min Forbandelse var opfyldt: Gangtræet var ikke at finde, sikkerlig forlængst overgivet til Ilden – en alt for lemfældig Straf –; hele Engen var forvandet til Agerland, og Bækken selv bleven til en vandløs Grøvt. „Boer ikke Kamtterraad *Svirum* her?” spurgte jeg en mødende Fodgænger. „Han er død for mange Aar siden” lød Svaret. Saa jubler nu, I Ænder! – tænkte jeg – og sejler med opløstede Hoveder omkring i den fredelige Sø! Ingen Spion vil mere opspore eders lønlige Reder, ej heller mit svære Corpus plumre eders klare Element! – Jeg reed videre fort.

Af Statscalenderen vidste jeg, at min Ungdomsven *Hans Mikkel* var Præst efter sin Fader; thi fra ham selv havde jeg siden han forlod Hovedstaden hverken hørt eller seet en Tøddel. – „Aus den Augen,